

TANKER OG SPØRGSMÅL TIL 2. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Salmer:

725, 336, 52, 374, 786

Intro:

Vi er nu kommet ind i kirkens trinitatistid. De store kristne fester er fejret, og nu går vi så ind i en ret lang periode, hvor kristendommens budskab må vokse og udbredes. Det må kristendommen dels gøre i den store verden, og det må den dels gøre i vores eget liv.

Det er på en måde hvad hele trinitatistiden handler om. Her foldes kristendommens budskab ud, så vi kommer rundt om de fleste temaer i Jesu liv og forkyndelse. Det er temaer, der kommer rundt om hele menneskelivet. Og det er temaer, som må bundfælde sig i vores liv og hverdag. Det er også derfor, den liturgiske farve i denne periode er grøn. Grøn er nemlig livets og vækstens farve, og i trinitatistiden gælder det på en særlig måde om at lade Jesu ord og budskab bundfælde sig og vokse i sit liv.

Prædiketeksten til denne søndag er en barsk affære. Det er Jesus, der taler om bagsiden af medaljen ved at være hans discipel. Han lover ikke guld og grønne skove og medvind på alle cykelstier for den, der følger ham. Tværtimod! Han siger ligeud, at der er omkostninger forbundet med at være en kristen. Det kan koste i forhold til sin familie og i forhold til sit eget liv. Jesus taler uden kunstige sødemidler om, at der på en særlig måde for et kristent menneske er kors at bære og tunge skridt at gå. Og netop dét gør Jesus klart over for de store skarer, der fulgtes med ham. Det er altså hård kost! Og ikke særlig let at forstå.

Prædiketekst – Lukasevangeliet 14,25-35: Prisen for efterfølgelse

Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsbetingelserne, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!«

Temaer i en prædiken:

- Bagsiden af medaljen! Vi ved, at enhver medalje har en bagside. Store idrætspræstationer kommer ikke af sig selv. Der må trænes hårdt og leves disciplineret, hvis målet skal nås. I kirken taler vi ikke så meget om bagsiden af medaljen. Men Jesus gør. I kristenlivet må der også gives afkald, ligesom sportsfolk må gøre det for at nå et højere mål.
- I "Vor Gud han er så fast en borg" synger vi i vers 4: "Og tage de vort liv, gods, ære, barn og viv, lad fare i Guds navn! Dem bringer det ej gavn, Guds rige vi beholder." Hér er der lidt af det samme på spil som i Jesu ord. Det KAN komme dertil, at vi må lade noget af det, der er

dyrebart for os, fare i Guds navn. Fordi der er noget endnu mere dyrebart på spil: nemlig Guds rige. Det kunne man nok udfolde endnu mere i en prædiken.

Spørgsmål til prædiketeksten:

1. Enhver reklamemand vil rive sig selv i håret ved at læse om Jesu måde at reagere på her. Der er store skarere, der følges med ham. De er nysgerrige og åbne og positive over for ham. Og så vender han sig minsandten om og siger til dem, at de godt kan indstille sig på at der er mindst lige så mange omkostninger forbundet ved at følge efter ham, som der er ved at bygge et dyrt tårn eller ved at gå i krig! Han burde jo i vores øjne have båret dem på hænder og fødder og takket for deres venlige deltagelse.
Hvorfor gør han ikke det? Hvorfor skræmmer han dem i stedet væk med disse barske ord?
2. Jesus siger, at den, der kommer til ham "og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv", kan ikke være hans discipel. Dét kræver en forklaring. "At hade" betyder nemlig ikke, at vi skal føle had til nogen. Det betyder i stedet at vi skal være klar til at tage afstand fra. Eller måske snarere: at vi skal sætte i anden række.
Det er provokerende nok i sig selv. At vi skal sætte vores familie i anden række. De fleste i dag vil jo netop sige, at vi skal sætte familien i højsædet. Sætte dem i første række. Men Jesus hér siger altså, at vi skal sætte dem i anden række. Hvis vi altså vil følge ham og være en discipel af ham. Hvad mener han med dét?
3. Man kan høre Jesu ord om at sætte sin familie i anden række som noget ukærligt. Men man kan i virkeligheden også høre ordene som udtryk for ægte omsorg og kærlighed for vores nære relationer. For kan de i virkeligheden bære, at vi sætter dem i første række? Kan de nære relationer bære, at vi gør dem til livets højeste mål og lykke?
Spørgsmålet er: hvad mener vi, når vi almindeligvis siger, at vi sætter vores familie i højsædet? Og hvordan sørger vi for at vores familie ikke får den plads i vores liv, som kun Gud i virkeligheden kan have?
4. I kirken taler vi ikke så meget om bagsiden af medaljen. Vi glæder os kun over, at børn bliver døbt og mennesker bliver gift og at folk generelt går i kirke.
Skulle vi nogle gange være bedre til at sætte ord på kristendommens krav, prisen, omkostningerne? Og hvad vil der ske, hvis vi gør det?
5. Jesus siger: "Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel". I udtrykket at bære sit kors ligger der et billede af en dømt forbyrder, der bærer sit kors gennem en hujende menneskemængde på vej til henrettelsen. Det vil sige: det er billedet af den totale ydmygelse og nedgørelse. Det er det spor, Jesus gik i. Og det er det spor, der lægges ud for os. Hvordan skal vi forstå det? Er der noget ydmygende og nedgørende i at være kristen? Og i givet fald: hvordan det?
6. "Salt er en god ting", siger Jesus, "men hvis saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning". Rent salt, som vi kender det i dag, mister ikke sin kraft. Men dengang fandtes rent salt ikke. Her var salt et blandingsprodukt, der bestod af både salt og andre mineraler. Salt kunne derfor blive så udvandet, at det helt mistede sin kraft og evne til det, det var bestemt til og dermed lige til at smide ud.
Jesus siger med andre ord, at vi kan udvande kristendommen så meget, at den helt mister sin værdi og sin kraft og evne. Hvordan undgår vi at udvande kristendommen hos os i dag?

Der er gudstjeneste kl. 9.00 i Grene Kirke og kl. 10.30 i Billund Kirke ved Jette Langgaard Andersen.

Peter F